

Жељка Аврић
ЈЕСАМ

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензенти
Љубивоје Ршумовић
Проф. др Слађана Миленковић

Издавање ове књиге омогућио је
Град Сремска Митровица.

ЖЕЉКА АВРИЋ

ЈЕСАМ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Пролої

Промичу сати, јесени, лета...
светлост истока, свежина цвета.

Избледе писма, судбине, лица –
нестаје осмех и песма птица.

Памћење отиче у тишину,
поглед нам милује месечину...

...звезданом кочијом до свода плава,
рекама сећања, заборава.

Вечност застала у једном трену,
за час се смрви у прах и пену.

Ко смо и шта смо на овом свету?
Само још један листак на ветру –

под сенком стабла, од снова једном,
који је био – некада, једном.

БОЈЕ

ПОГЛЕД

Прво їледање

Сећање моје прво тај поглед би
и последња жеља; свака мисао
коју сам очаран њим записао,
безвремен неко што чека, чезне, бди.

У поглед тај је стало небо цело,
вечност и трен; само Откровење!
Мој усуд, мој грех, моје сновиђење...
Светло и сенка, дитирамб, опело.

Из сумрака тај узнео ме поглед
од ког немам сна; од сумње и страха
све птице занеме а месец је плав...

Док анђели стају у звездарја ред,
од погледа тог остајем без даха
и тренутку светом предајем се сав.

Последњи йоїлед

Кроз окно светлуца чудесни покров,
од неба бесновник милости иште;
у души му лунино светилиште,
целов у жељама, хтењима оков.

Подневни дукат на окнима сија,
хлебом и медом опијене риме.
Уз пехар злата наздрављаш му име –
у славу чула то је рапсодија.

У окну витраж од увелог листа...
Тројка ко ветар, дуга је равница –
траг ће ускоро први снег помести...

Поглед из окна бисерима блиста.
Неко драг теби одлази пут птица
и никад више нећете се срести.

Поїлед у себе

Све чешће сањам бездно, клатно и сат;
уснулу птицу на коралној стени;
по сећању мом – туђих корака бат,
немушти крик срца на крај јесени.

Све тише сам разговарам са собом –
незнани неко посматра ме ћутке.
Све мање слободан, све већим робом,
радосно пијан, сетан на тренутке.

Све више љубим жаморе тишине,
сведидећи рај, громогласје слутње;
што је тиши бруј – гласније истине.

Све је дубље пут којим ваља ићи;
реком промисли, пределима ћутње –
и у самог себе заувек стићи.

ПУТОВАЊЕ

С пролећа – тако занесени...
Лета се смеју крадом.
Реком путују јесени.
Завејан лутам градом.

Немир је син истока.
Западом хрле неверни.
Југу је жудња притока.
У срцу лед северни.

Небеско платно шивено
мером вечитих лутања.
Чежњама лице умивено
свих одредишта и путања.

Д А Р

1.

Вечерња румен на ормару зре,
у здели зелени откос траве;
под златним плаштом, погнуте главе,
сунчана јесен у сутоне мре...

У бојама земље кораци шуште,
леутом звонким ветар их прати.
Са кућног прага дозива мати,
кроз снове немирне и немуште.

Сву бригу света, утехе скуте,
склопљене руке за срећу, здравље,
видим кроз моје споре минуте...

Корак и ветар, глас, све је тише...
Сенка ми драга бди над узглављем –
кад сећање јабуком замирише.

2.

Пролећа дах се гнезди у крошњи,
свуд нежна је румен и белина.
Промиче пољем прва светлина
и везак кошуља ред у прошњи.

У оку жеља и радовање.
Дрхтај лептира белих у коси.
Мирише дарак у капље роси
и слути на слатко миловање.

Бићу ти зора, са мном заруди!
И сан кад усниш, краљевство, Еден...
Бићу ти лука, ка њој заплочи.

Буди ми драга. Уздарје буди!
Темељ мог града, војскама бедем.
Јабуко златна, мојом се зови.

3.

У поглед ми сва равница стала,
горје под срцем, у стопи стена.
Михољска лета и невремена,
годовима бурним задрхтала.

У коси ветар, на прамцу брода,
небу и земљи, дому, све где сам!
Босиљку, хлебу, свему што јесам...
У њима нада, вино и вода.

С јутром рођења – благовесник,
освешта плодом напредак куће
и здравље рода. Док поје песник
словом љубве у скоро свануће...
Из ризнице језика и азбуке,
речи нам дарује, к'о јабуке.

ЧУДО

Најгласније је ћутање.
Најдуже памти заборав.
Скитница чезне лутање,
месец покреће мора.

Слично цвету у камену
и крају дугим ноћима;
то чудо равно знамену –
светлост у твојим очима.

Земља је сунцем славила
кад си се ти појавила!
И звезде све застиделе
чим су ти лице виделе.

ТРИ БОЈЕ

Јуџарња

у светлу стида
свитање најављује очај

један обнажени крај
и го почетак
даве се у загрљају

не пуштам сунце у собу
ни истину пред очи

под јастуком се коте кошмари
рањена звер снова бежи
у пределе вечите таме

на брисаном простору
душе се срећу с нечастивим

и данас и сутра
немам разлога да останем овде

Подневна

победићу себе

обојићу прозор
улепшати слику

нацртаћу пут
небо и звезду падалицу

попунићу празнине
поставити оквир
за прошле и будуће

свет је ту због мене
чека ме да стигнем

у румен сутона
на последњи чин
велико финале

како да победим
кад не знам да играм

Поноћна

долазиш ли
пријатељу мој
са дахом северца
под туђом заставом
у замрзнуто сећање
под моје далеко небо
у непомичне беле ноћи
да ослушкујемо смрт
свих мојих покушаја
спремни на полазак
за звездом падалицом
нема краја ноћи
нечеканом јутру

